

13, 1ste Stk. § 74 Litra o. vedblivende vil staa ved Magt.

Medens man saaledes har troet som almindelig Regel at burde foreslaa Stempelprihed for Dokumenter, der udelukkende have Betydning for Retsspleien, har man dog paa et enkelt Punkt, nemlig § 23 Litr. 5, forment det hensigtsmaasigt at foreskrive Stempeling af de derommeldte Dokumenter, men herom skal ved Omtaalen af den naevnte Paragraf senere blive gjort de fornødne Bemærkninger.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes vedkommende Parts Afgiftspligt skal afgjøres, har Kommissionen troet i saadanne Tilfælde, hvor en særlig Retsskriver fungerer ved den paagjældende Retshandling, som den hurtigste og letteste Maade at burde foreslaa en lignende Fremgangsmaade som den, der er foreskrevet i Udkast til Lov om den borgerlige Retsspleie § 89, 2det Stykke. Det bliver herefter Retsskriveren, der i Afgiftsspørgsmaal optraeder som Part paa det Offentliges Vegne, og forsaavidt vedkommende afgiftspligtige Part ikke erkjender hans Paastand i saa Henseende, bliver Spørgsmaalet afgjort ved Kjendelse af den Ret, som behandler den paagjældende Sag. Det er imidlertid ikke altid Tilfældet, at der fungerer en særlig Retsskriver ved Retshandlingerne. Udenfor Domsager vil Forholdet i Reglen være det, at der enten ikke fungerer nogen saadan t. Ex. ved Fogedsforretninger, eller at Retsskriveren selv er den, som forestaar Retshandlingen t. Ex. ved Notarialforretninger. Reglen maa derfor her lide nogen Lempelse, og man har som Følge heraf foreslaaet, at i saa Tilfælde skal den Ret eller Retsembedsmand, som forestaar den paagjældende Retshandling, i Embedsmedfør træffe Afgjørelse om Afgiftspligten. Endelig ere iaregne Regler foreskrevne med Hensyn til Thinglæsningsafgiftens Beregning, hvorom henvises til § 60 og Bemærkningerne til samme.

At vedkommende Ret eller Retsembedsmand forinden Afgjørelsen skal indhente de fornødne Erklæringer og Oplysninger, er en Selvfølge, ligesom det ogsaa er fundet praktisk at tilstede, at den trufulde Afgjørelse i Embedsmedfør kan forandres af vedkommende Ret eller Retsembedsmand, som har truffet den.

Ligesom der i Genhold til Reglen i Udkast til Lov om den borgerlige Retsspleie § 89, 2det Stykke, kan iværksettes Bepoerelse mod den af Retten affagte Kjendelse, saaledes er det ogsaa fundet fornødent i det heromhandlede Tilfælde at give Afgang til at faae Afgiftsspørgsmaalet yderligere prøvet gennem Bepoerelse til høiere Ret. Navnlig bør Administrationen, der har Oplysning med Retssagifternes tilbørlige Indgaaen i Statskassen, ikke være udelukket fra at faae Spørgsmaalet afgjort ved høiere Ret. I Overensstemmelse med det Anførte er Reglen i § 2 affattet.

Bestemmelsen i § 3, der stemmer med den gjældende Ret, er i Udkast til Lov om den borgerlige Retsspleie første Afsnit Kap. X. forudsat ligeledes fremdeles at skulle være gjældende. I det Erklæggelsesmomentet fastsættes er det dermed givet, at der ikke hjemles nogen Kredit, og forsaavidt Retsskriveren maatte tilstaa saadan, vil han ubetinget selv blive ansvarlig for Betsbet.

Reglen i § 4 stemmer ligeledes i det Væsentlige med Bestemmelserne i Sportelregl. af 22de Marts 1814 § 24 og Stifttegebyrloven af 30te November 1874 § 10. At man har forlangt skriftlig Opgivelse af Gjenstandens Værdi vil formentlig findes praktisk og heldigt af Hensyn til Bestemmelsen i Straffelovens § 155. Henvisningen til Udkastets § 2 og Udkastet til Lov om den borgerlige Retsspleie § 9, 1ste Stykke, er formentlig ogsaa naturlig.

Medens Retterne ikke efter den gjældende Ret ere beføjede til at lade Afgifter tilbagebetale, som uden Skyld fra Parternes Side ere forarsagede ved urigtig Behandling af Sagen for Retten, har Kommissionen troet i § 6 at burde foreslaa en saadan Regel, der i Lybssland har været kjendt i længere Tid og der har vist sig brugbar. Om der end hidtil kun sjældent har vist sig Trang hos os til en saadan Regel, vil det vistnok stille sig anderledes i saa Henseende under den ny Procesmaade navnlig i Begyndelsen, forinden Dommerne have levet sig ind i de ny Former, og den Afgang, som gives Dommerne til at redressere stete Feiltagelser, bør efter Kommissionens Mening være saa let som muligt, for at de ikke skulle afstrækkes fra at benytte den. Man har derfor anset det for rettest ikke at fordre en Kjendelse af Retten i det foreliggende Tilfælde. En Hovedbetingelse for Reglens Anvendelse er, at Afgifterne ere forarsagede ved en urigtig Behandling, som ikke skyldes Parterne, men det er forøvrigt ligegyldigt, om Skylden ligger hos Retten selv eller f. Ex. hos Vidnerne. Endelig turde det være naturligt, at Tilbagebetalingen ikke kan finde Sted, efter at Sagen er afsluttet for vedkommende Ret, hvilket medfører, at Retterne heller ikke under ny Foretagelse af Sagen ved samme Ret ere beføjede til at lade Afgifter, erlagte under den tidligere Behandling, tilbagebetale, jfr. nedenfor ved § 15.

Andet Afsnit.

Om Retssagifterne i den borgerlige Retsspleie.

I den gjældende Retsspleie om Afgifterne i den borgerlige Retsspleie er Hovedprincippet en Specialisering af Afgifterne saaledes, at hvert enkelt Retshandling belægges med Afgift. Selv